

[C. J. F. Sven.]

(Socialministeren [Steincke]: § 1, 2det Stykke). Den højtærede Socialminister mener, at man ved at se efter i § 1, 2det Stykke, kunde berolige sig. Ja, det kan jeg nu ikke, for hvis § 1, 2det Stykke, er rigtig og udtømmende med Hensyn til det af mig berørte Spørgsmaal om Tilladeligheden af at yde en Hjælp, saa nødvendigøres det jo ikke her alligevel at sætte ind det Hensyn til Borgerne, fordi man afslaar. Imidlertid er det jo trøsterigt, at Paragraffen indeholder Ordene „saa vidt muligt“, for ellers vilde der jo ogsaa blive Mulighed for, at Loven helt blev saboteret i givet Fald. Med denne Paragraf i Haanden var man egentlig berettiget til hver Gang, der blev forelagt et Spørgsmaal om Hjælp, at sende det hele ind til Socialministeren.

En anden Bestemmelse, der ligeledes indsnævrer det kommunale Selvstyre, har vi i § 34, hvor Amtmanden og Socialministeren skal bestemme, hvor store Alderdomshjem der skal være i Kommuner med over 4 000 Indbyggere. Begge Bestemmelser maa vistnok drøftes nærmere i Udvalget. Naar jeg nævner det her, er det kun for at paapege, hvorledes alle Afgørelser søges lagt væk fra Kommunerne, og fordi jeg tror, at en saadan Fratagelse af kommunalt Selvstyre paa disse Omraader frembyder store Betæneligheder.

Den ved Lovforslaget paatænkte Fordeling af Socialudgifterne afviger jo paa væsentlige Punkter fra den nugældende Praksis. Principmæssigt synes den foreslaæede Refusionsordning ikke urimelig. Det er naturligt, at Staten i noget højere Grad end hidtil paatager sig en Del af Byrderne, og den fælles Refusion over hele Landet har sikkert sine Fordele. Imidlertid mangler der det fornødne Materiale til at bedømme Refusionens Virkninger. I den højtærede Ministers Fremsettelsestale, Folketingsdende Sp. 850, loves der det Udvalg, der vil blive nedsat her i Tinget, de endelige af Statistisk Departement foretagne Beregninger over det nye Refusionssystem's Virkninger for hver enkelt Kommune i hele Landet, og indtil disse Beregninger foreligger, vil der efter mit Skøn ikke være Anledning til at gaa ind paa en nærmere Drøftelse.

Kun skal jeg for det første henvise til de fra mit Partis Side tidligere fremsatte Betæneligheder ved at lade Grundskylden indgaa som en bestemmende Faktor i Refusionsopgørelsen. Ligeledes skal jeg understrege, at ifølge § 345 udsættes Statens

Overtagelse af visse Udgifter indtil videre, hvilket ogsaa maa tages i Betragtning, og endelig er der en Bestemmelse i § 76, 2det Stykke, som jeg ikke er helt klar over, idet der efter denne Bestemmelse til Beregning af Refusion mellem Kommunerne skal regnes med Indkomstbeløbet uden Forhøjelse eller Nedsættelse; men bliver ikke herved de Kommuner, der anvender Kildeartsbeskatning, anderledes stillet end f. Eks. København og Frederiksberg?

I Lovforslagets §§ 33—42 opregnes Reglerne om kommunale og amtlige Institutioner, der dels skal indrettes, dels kan indrettes. Der skal være kommunal Sygepleje, Alderdomshjem, Børneoptagelseshjem, Arbejdsanstalter, kommunale Fødehjem, Plejestiftelser for kronisk syge, Tvangsarbejdsanstalter m. m. I Kommuner, der har over 15 000 Indbyggere, skal der efter § 36 inden 2 Aar oprettes en Arbejdsanstalt, og man maa i denne Forbindelse spørge: Kan flere Kommuner ikke slaa sig sammen? Det kan nemlig udmærket godt ligge saaledes, at en Arbejdsanstalt for den enkelte Kommune vil være ganske urimelig efter det Antal Alumner, der normalt kan forventes. Hvis jeg regner forholdsmæssigt ud efter den Kommune, jeg har lidt med at gøre, vil det sige, at en Kommune med 15 000 Indbyggere ikke normalt kunde forvente mere end 5—6 Pensionærer paa den paagældende Anstalt, saa jeg synes, det er lige stærkt nok, at det i selve Loven fastslaas, at en saadan skal oprettes. Som en rød Traad gaar det igennem det hele, at det er Socialministeren, der dirigerer, han skal godkende, og han kan foreskrive. Jeg maa anse en saadan Centralisering for mindre heldig, og i visse Tilfælde er en saadan Indblanding endog efter mit Skøn ganske uberettiget.

De i § 37 omtalte kommunale Fødehjem faar, saa vidt jeg kan se, intet Tilskud, og en Begrundelse for Overledelse fra Ministerens Side synes derfor ganske at savnes.

Der kan oprettes Arbejdskolonier, og herved søges det lovfæstet, § 41, at enhver Alumne skal have eget Værelse. Det er muligvis heldigt, at det snarest muligt indføres for Pensionærerne paa disse Arbejdskolonier, men ligefrem at udelukke, at der bliver flere Alumner, synes efter mit Skøn ganske urimeligt. Der havde der virkelig været god Anledning for den højtærede Minister til at anbringe et „saa vidt muligt“, som ellers svømmer over hele Lovforslaget, det kunde passende være anbragt her. Naar det lovfæstes, at Arbejdskolonier